

Erasmus beszámoló 2020/21/1

Ez a pár hónap tulajdonképp tekinthető a tavaszi tanulmányi mobilitásom meghosszabbításának. A márciustól májusig tartó lezárás alatt sem volt rossz Lisszabonban lenni, sőt a végén még kirándulgatni is lehetett, aminek sajátos ízt adtak az előtte négy fal között töltött hetek, az üres településeken mindenhol megőrültek nekünk a helyiek, az utcán mosó asszonyok, és az éppen csak elvitelre kinyitott bisztrótulajdonosok is. Azt mondják a portugálok a déliekhez képest mogorva nép, ezekben az időkben pont az ellenkezőjét tapasztaltuk. Szerettem volna jobban megismerni a hétköznapokat, és a pezsgő Lisszabont is. Így egy augusztus hétfő délután elküldtem az életrajzom és portfólióm a legjobb lisszaboni irodáknak. Másnap reggel már várt rám egy válasz e-mail az egyik irodától. Ez a gyorsaság egyébként ritka erre felé, viszont az elmondottakkal ellentétben idővel a legtöbb irodától nagyon kedves választ kaptam, még ha nem is kerestek embert.

Fizetetlen gyakorlatról lévén szó, interjú nélkül, néhány e-mail váltás után érkeztem megkezdeni a próbahónapom. A honlapon említett „small and very selected staff” tényleg kicsi és mint utólag kiderült, tényleg alaposan válogatott. Összesen hat fő végez nagyon precízen szervezett munkát.

Az első projektem egy iskola bővítésének tervpályázatának dokumentációja volt, melybe sikerült szinte a nulladik lépéstől beleszállnom. Bár ez egy rövid lefutású történet, hasznos volt látni egyben egy folyamatot az utolsó lépésig. Alapvetően az egész ottlétem alatt egy kollégával kellett szorosán együtt dolgoznom, és ez a pályázat alapozta meg a későbbi munkaritmusunkat is. Fontos felismerés, hogy a szakmai rész sem kötelezően az asztalnál történik, ugyanúgy része az iroda dinamikus működésének például a pályázatleadás utáni közös ebéd. Hat fő szokatlanul kevésnek tűnhet ilyen minőségű projekteknél, viszont meglepően hatékonyan dolgoztunk együtt, és ezek az apró kitekintések nagyban hozzájárultak ehhez a szervezettség mellett. Gyakorlatilag az összes futó, és épülő házból láttam tervdokumentációt, fotókat, véleményeztem én is anyagokat. Az első próbahónapom második hetén váltam a csapat teljes értékű tagjává - ekkor készítettük az új irodai fotót -, ami sokkal kényelmesebbé és személyesebbé tette az általam végzett munkát, a házakat, amiken dolgoztam, és azokat is, amelyeket csak közvetve láttam.

A második nagyobb lélegzetvételű projekt jelenleg még titkos, egy dolgot emelnék ki belőle. November végére már egészen jól értettem, ha építészetről volt szó körülöttem portugálul. Így én is részt vettem a megrendelővel folytatott meetingen, ami egészen mediterránra sikerült, késő feleség ballonkabátban gyerekekkel és kutyával, illetve egy végig helyesen bólogató gyakornokkal. November elején egészen közel kerültem ahhoz, hogy én is megszólaljak az irodában portugálul, máshol ez már nem jelentett problémát, azonban az olasz munkatársam búcsúvacsorája után egy hétig nélkülözünk kellett az irodai munkát, ami pont eléggé kizökkentett akkoriban.

Ilyen kis iroda révén, mi végig együtt dolgoztunk az irodából, és talán pont a legjobbkor jöttem el. Szinte az egész idő alatt voltak kisebb-nagyobb korlátozások, viszont ezekkel egészen jól együtt lehetett élni, a legjelentősebb talán a hétvégi délutáni kijárási korlátozás volt. Személy szerint sok változást ezek nem okoztak, az első napokban nem szerettünk maszkban dolgozni, aztán hozzászoktunk ahhoz is; hétvégén nem lehetett kirándulni, egyrészt nem volt rá elég idő, másrészt mindenféle ünnepnapok környékén nem lehetett elhagyni a települést igazolás nélkül. Vacsorázni, bolhapiacra, kertekben, parkokban barangolni, várost nézni bár kisebb idősávban, de ugyanúgy lehetett, mint békeidőben. A valaha volt legjobb múzeum élményeim is ehhez az időszakhoz kötődnek, majdnem egyedül végig járni a huszadik századi képzőművészeti gyűjteményt eufórikus, ahogy teljesen egyedül állni a Pantheon közepén is.

Négy hónap meglepően rövid idő, és meglepően hosszú egyszerre. Nagyon sok élménnyel, és még több szakmai tapasztalattal gazdagodtam ez idő alatt. Remélem minél többet tudok felhasználni ezekből a továbbiakban valamint, hogy lesz még valamikor hely nekem a csempés házak között.

